

Dilluns XXXII durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 17,1-6): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Sempre hi haurà algú que en faci caure d'altres en pecat, però ai del qui els fa caure! Més li valdria que li lliguessin al coll una roda de molí i el llancessin al mar, abans que fes caure un d'aquests petits. Estigueu alerta!

»Si el teu germà et fa una ofensa, reprèn-lo, i si se'n penedeix, perdona'l. I si t'ofèn set vegades al dia i set vegades torna per dir-te: ‘Me'n penedeixo’, tu l'has de perdonar».

Llavors els apòstols digueren al Senyor: «Augmenta'ns la fe». Ell va respondre: «Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: ‘Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar’, i us obeiria».

«Si t'ofèn set vegades al dia (...), tu l'has de perdonar»

Mn. Pedro-José YNARAJA i Díaz
(El Montanyà, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens parla de tres temes importants. En primer lloc, de la nostra actitud amb els infants. Si en altres ocasions se'ns va fer l'elogi de la infantesa, en aquesta se'ns adverteix del mal que hom els pot ocasionar.

Escandalitzar no és esvalotar o estranyar, com de vegades ho entenem; el mot grec que l'evangelista emprà és “skandalon”, que significa objecte que fa ensopegar o relliscar, una pedra o una pell de plàtan, per entendre'ns. Cal tenir molt de respecte a l'infant, i ai d'aquell que l'iniciï en el pecat de qualsevol manera! (cf. Lc 17,1). Jesús li anuncia un gran càstig i ho fa amb una imatge molt eloqüent. Encara podem veure a Terra Santa antigues rodes de molí; són grans cercles de pedra amb un forat al mig (recorden també, amb una mida més gran, els collarets que es posen al coll dels traumatitzats). Lligar la roda al coll de l'escandalitzador i llançar-lo a

l'aigua expressa un càstig terrible. Jesús fa servir un llenguatge gairebé d'humor negre. Pobres de nosaltres si fem mal als infants! Pobres de nosaltres si els iniciem en el pecat! Hi ha moltes maneres de perjudicar-los: mentir, ambicionar, triomfar injustament, dedicar-se a tasques que satisfaran llur vanitat...

En segon lloc, el perdó. Jesús ens demana que perdonem tantes vegades com calgui, fins i tot el mateix dia, si l'altre està penedit, encara que ens cremi l'ànima: «Si el teu germà et fa una ofensa, reprèn-lo, i si se'n penedeix, perdona'l» (Lc 17,3). La capacitat de perdonar és el termòmetre de la caritat.

En tercer lloc, la fe: més que una riquesa de l'enteniment (en sentit merament humà), és un “estat d'ànim”, fruit de l'experiència de Déu, de poder obrar recolzant-nos en la seva confiança. «La fe és el principi de la vida veritable», diu sant Ignasi d'Antioquia. El qui obra amb fe aconsegueix meravelles; així ho expressa el Senyor quan diu: «Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: ‘Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar’, i us obeiria» (Lc 17,6).